

РЕШЕНИЕ

№ 4342

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4397** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите (ТД на НАП) С., представлявано от процесуалния си представител юрк. П., срещу решение от 22.03.2021 г., постановено по НАХД № 14537 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № F401934 от 10.09.2018 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП С., с което на [фирма], на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството (ЗСч) е наложено наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2444 лева, за извършено нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че нарушението е безспорно установено. По делото е налице неизпълнение на задължение към държавата в срок. ГФО за 2017 г. е подаден със закъснение от 57 дни, без да са наведени доказателства за обективна невъзможност

законоустановеният срок да бъде спазен. Допълва се, че нарушението е формално, че дружеството е данъчен субект от повече от 25 години, с изключително добро име и позиции, поради което е следвало изключително стриктно да спазва данъчното законодателство, съответно при пропуск – да понесе своята административнонаказателна отговорност. Като неправилен се определя изводът на СРС, че е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. В случая не ставало въпрос за промяна или отпадане на административното задължение, а за промяна в срока за неговото изпълнение, като същата била поради възникналата извънредна епидемиологична обстановка и трябвало да се прилага занапред. Поради тази причина, касаторът смята, че редакцията е неотнормима към процесния случай и че дружеството следва да понесе своята отговорност, тъй като е изпълнило задължението си със значително закъснение и нарушението е безспорно доказано. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – [фирма], не изпраща представител.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

Във връзка с писма с вх. № 12-00-42#4/31.07.2018 г. и вх. № 12-00-42#5/07.08.2018 г., изпратени от Агенция по вписванията до ЦУ на НАП за юридическите лица, които не са подали в срок годишен финансов отчет за 2017 г. в Търговския регистър, била извършена проверка от служители на НАП. При извършената проверка било установено, че [фирма] не е изпълнило задължението си до 02.07.2018 г. да публикува чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията – Търговски регистър на годишния финансов отчет за 2017 г. Заявлението за вписване и представяне за обявяване на ГФО за 2017 г. в Търговския регистър е подадено на 28.08.2018 г. Нарушението е било извършено чрез бездействие – към момента на съставяне на акт за установяване на нарушение (АУАН) № F401934/27.08.2018 г., не е бил подаден ГФО. Въз основа така съставения АУАН е издадено и обжалваното наказателното постановление (НП). Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени изцяло издаденото НП. Посочено е, че в случая е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, доколкото до влизане в сила на обжалваното НП е последвала различна редакция на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч. (изм. ДВ, бр. 104 от 2020 г.). Допълва се, че в случая дружеството е подало ГФО за 2017 г. на 28.08.2018 г., поради което и съгласно действащата към момента на постановяване на решението на СРС редакция на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч., същото не е извършило вмененото му нарушение.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Безспорно по делото се установява, че дружеството [фирма] е търговец по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч. предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от

съответния орган, както следва: всички търговци по смисъла на Търговския закон - чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 юни на следващата година. На основание чл. 16, ал. 1, т. 4 ЗСч отговорността за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по ЗСч, е на ръководителя на предприятието по дефиницията на § 1, т. 24 от ДР на ЗСч. Според нея това е лице или лица, които лично ръководят предприятието в качеството си на собственици, управители или упълномощени с договор, които носят отговорност за цялата икономическа дейност на предприятието пред собственика или собствениците - акционерите, съдружниците, пред местното самоуправление или пред държавата. Според чл. 74, ал. 1 ЗСч, който е задължен и не публикува финансов отчет в сроковете по чл. 38, се наказва с глоба в размер от 200 до 3000 лева, а на предприятието се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лева, тоест в случая отговорност за това нарушение носи както дружеството, на което може да бъде наложена „имуществена санкция“, така и неговият управител, на който е била наложена „глоба“ съгласно същата разпоредба.

След извършване на нарушението обаче, считано от 01.01.2021 г. е влязло в сила изменение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч., която гласи, че предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, както следва: всички търговци по смисъла на Търговския закон - чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, в срок до 30 септември на следващата година. Именно в този срок – на дата 28.08.2018 г. дружеството е подало ГФО за 2017 г. От изложеното до тук следва, че съгласно редакцията на закона, действала към датата на деянието, то е било налице извършено нарушение, но към настоящия момент е в сила изменението на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗСч, според който е предвиден по-дълъг срок за изпълнение на задължението. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, а според алинея 2, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Предвид обстоятелството, че преди влизане на наказателното постановление в сила е настъпила нормативна промяна, изразяваща се в определяне на по-дълъг срок за изпълнение на задължението на наказаното лице, така че понастоящем деянието, посочено в постановлението като административно нарушение, вече не съставлява такова – предвид момента на подаване на ГФО, то следва, че издаденото НП се явява незаконосъобразно, поради което и решението на въззивния съд е правилно.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.03.2021 г., постановено по НАХД № 14537 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: